

«Love Lies» της Κορίνας Κονταξάκη

Υπερβατικό Θέατρο
Σκηνοθεσία: Ελένη Κοσμά
Κινησιολογία: Έλσα Σουρουλλά
Μουσική: Χριστίνα Γεωργίου
Σκηνικά/Κοστούμια-Καλλιτεχνική επιμέλεια: Έλενα Κοτασβήλη, Αλέξης Βαγιανός
Παίζουν: Μάριος Ιωάννου, Κορίνα Κονταξάκη

Οι εικαστικοί συντελε-

στές της παραγωγής Έλενα Κοτασβήλη και Αλέξης Βαγιανός δημιούργησαν μια γωνιακή κατασκευή από αμέτρητες λευκές κόλλες χαρτιού. Ένας από τους στόχους το σκηνικό να μην παριστάνει τίποτα, να μην αφηγείται τίποτα, να μην έχει τίποτα το ρεαλιστικό. Άλλος στόχος να δημιουργηθεί η αίσθηση του αποκλεισμού από τον υπόλοιπο κόσμο, του εγκλωβισμού και του αδιεξόδου. Οι μορφές των δύο ηθοποιών, μακριά από τον ρεαλισμό, είναι τα σύμβολα από τα οποία θα σχηματιστεί ο κύριος τύπος των ανθρώπινων σχέσεων, και οι πέντε διαφορετικές εφαρμογές αυτού του κύριου τύπου θα αποτελέσουν τις πέντε ιστορίες, πέντε κειμενικά σκίτσα. Χωρίς τα λόγια

των πέντε ιστοριών, μόνο με την όψη των δύο μορφών, τα κοστούμια και την κίνηση της εισαγωγής και των παντομιμικών ιντερμέτσο η παράσταση καταφέρνει να δηλώσει το θέμα, τη στάση της απέναντι στο θέμα και την... «προτεινόμενη λύση». Τα δύο άτομα στη σκηνή έλκονται σφόδρα το ένα προς το άλλο, ενώνονται με εκφραστική πλαστικότητα, η συμμετοχή τους στην τελετουργία της ένωσης είναι αρχικά ισότιμη και εκούσια, μέχρι που ο ένας από τους δύο εμφανίζει και χρησιμοποιεί το μοναδικό αντικείμενο της παράστασης, ένα σχοινί. Φαινομενικά προορισμένο για σύμβολο της εθελούσιας δέσμευσης, το σχοινί μέσα από την πλαστική εξέλιξη του θέματος μετατρέπεται σε σύμβολο των δεσμών. Η σχέση φανερώνει την ανελευθερή της φύση, και η παράσταση φανερώνει το μήνυμά της. Η κίνηση των ηθοποιών δημιουργεί ένα επαναλαμβανόμενο μοτίβο, οι λευκές κόλλες γίνονται «πράγματα» που οι δύο «σχετιζόμενοι» χρησιμοποιούν με διαφορετικό τρόπο, ο άνδρας ψάχνει νόημα στη λευκή τους επιφάνεια χωρίς να επεμβαίνει, η γυναίκα τις τσαλακώνει δημιουργώντας πιο ενδιαφέρο-

ντα (για εκείνην) αντικείμενα. Οι προσπάθειες να ενδιαφερθούν για τις «ασχολίες» και τα ενδιαφέροντα του άλλου δεν αποδίδουν. Ταυτόχρονα κανείς δεν έχει την ελευθερία να αφοσιωθεί στον δικό του τρόπο ζωής, στη δική του αντίληψη των πραγμάτων, επειδή είναι δεμένοι/δεσμευμένοι με το σχοινί της αγάπης.

Οι κειμενικές εφαρμογές της πιο πάνω φόρμουλας παραλλάσσουν την ίδια ιστορία. Ένας πατέρας και μια κόρη, μια μητέρα και ένας γιος, δύο σύζυγοι και δύο εραστές πνίγουν ό ένας τον άλλο με την αγάπη τους, απαιτούν ό ένας από τον άλλο να θυσιάσει την ελευθερία του. Η γονεϊκή υπερπροστατευτικότητα μετατρέπεται σε τυραννία, ο φόβος της μοναξιάς γίνεται στρατηγική δημιουργίας ενοχών και χρεών από γονιό στο παιδί του, ο ερωτευμένος γαντζώνεται πάνω στο ταίρι του.

Επαναλαμβάνομαι; Όχι εγώ. Το αρχικό μήνυμα της παράστασης στάλθηκε σε μας επανειλημμένα. Όσα ήθελε να πει η παράσταση, τα είπε πριν να ακουστούν τα πρώτα λόγια του κειμένου. Είναι και ο έλεγχος του σώματος και η εκφραστικότητα

της Κατερίνας Κονταξάκη και του Μάριου Ιωάννου, είναι και οι καθαρές γραμμές της σκηνοθεσίας της Ελένης Κοσμά και της κινησιολογίας της Έλσας Σουρουλλά, αλλά ένα σιωπηλό «α, κατάλαβα» το είπαν οι θεατές από νωρίς. Απ' εκεί και πέρα και η γραφή της Κατερίνας Κονταξάκη έχει τα ίδια χαρακτηριστικά με το «άφωνο» μέρος της παράστασης. Οι αναγνωρίσιμες καταστάσεις και οι προβλέψιμοι διάλογοι δεν είναι ακριβώς ελαττώματα της γραφής της, είναι απλώς τα χαρακτηριστικά μιας προσπάθειας να αποδειχτεί με τη μέθοδο των μινιρεαλιστικών δραμάτων η κεντρική ιδέα -η αγάπη, ο έρωτας, πρέπει να περιλαμβάνουν το στοιχείο της ελευθερίας και της χαράς, αλλιώς μεταμορφώνονται σε αντί-

θετο. Εξ ου και η τελευταία μινιατούρα, επαναλαμβάνει την προηγούμενη, αλλά μέχρι ενός σημείου, ο άνδρας αφήνει την αγαπημένη του, που δεν τον αγαπάει πια, να φύγει, την απελευθερώνει απ τα δεσμά με γενναιοδωρία και μεγαλοψυχία...

Η ομάδα φέρει τον τίτλο «Υπερβατικό Θέατρο». Ο χώρος είναι υπερρεαλιστικά παρουσιασμένος. Τα κοστούμια αρχικά δεν διευκρινίζουν το φύλο των ηθοποιών. Οι φιγούρες κινούνται σε κατάσταση ατμοσφαιρικού «τρανς», η μουσική της Χριστίνας Γεωργίου ενδυναμώνει την ονειρική διάσταση του έργου. Ο λόγος του κειμένου όμως είναι συνειδητά ρεαλιστικός και οι υποθέσεις τόσο αναγνωρίσιμες που δεν υπάρχει ανάγκη να ολοκληρωθούν, μόνο να δηλωθούν. Η Ελένη Κοσμά υπογραμμίζει αυτή την αντίθεση του υπερρεαλιστικού με το ρεαλιστικό στοιχείο. Τελικά ένα μέρος του κοινού χαίρεται τον συνδυασμό της σύγχρονης και «προχωρημένης» φόρμας με το ευκολονόητο περιεχόμενο, και το άλλο ίσως απογοητεύεται, επειδή και οι δυνατότητες όλων των συντελεστών της παράστασης τούς επέτρεπαν να στοχεύσουν ψηλότερα.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
 @phileleftheros.com

